

Vi har jo set, at Diabetesforeningen har lavet et handlingsprogram om, hvor meget vi kan spare. Det er jo netop det, sundhedsministeren sagde omkring pengestrømmen, at man laver en analyse af, om vi bruger pengene forkert.

Så til fru Sophie Hæstorp Andersen vedrørende social ulighed og forebyggelse, og om pengene bliver brugt rigtigt: Jamen jeg tror da ikke, at fru Sophie Hæstorp Andersen kan sætte spørgsmålstejn ved, hvad Dansk Folkeparti har gjort, medens vi havde mulighed for det.

Socialdemokratiet har siddet i 9 år, og alle ting skal lige pludselig gås igennem, alle ting skal vedtages. Man har haft 9 år til at lave alt det her, som man nu kommer og anklager os andre for, at vi ikke her og nu og med det samme siger ja til.

Så til fru Pernille Falcon om der er tilstrækkelige midler i amter og kommuner: Jamen det er jo op til amter og kommuner, hvad de vil prioritere. Som jeg tidligere sagde, er der jo allerede amter og kommuner, der netop har prioriteret. Det er jo også deres muligheder, at de selv kan gå ind og sige, hvor de vil lægge deres midler.

Men det er da klart, at hvis man laver en analyse her og man via Amdsrådsforeningen pålægger, at det er en god idé at gå ind på netop de her områder, så kan det jo godt være, at amterne vil prøve at lytte til det.

(Kort bemærkning).

Preben Rudiengard (V):

Det er kun et ganske kort spørgsmål til fru Birthe Skaarup, da jeg hørte fru Lone Møller stille spørgsmålet om obligatorisk sårbehandling, og da fru Birthe Skaarup jo er formand for Folketingets Sundhedsudvalg: Er fru Birthe Skaarup ikke af den forventning, at der altid sker en obligatorisk sårbehandling af diabetessår, når man er i kontakt med sundhedsvæsenet? Ellers må der da være noget galt på området, som vi bør se på lovgivningsmæssigt. Det er spørgsmålet til fru Birthe Skaarup.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Der er åbenbart en opfattelse af, at min hørelse er særdeles dårlig. Jeg hører fuldstændig, hvad der bliver sagt. Men jeg kunne måske spørge, om fru Birthe Skaarup så ikke burde få undersøgt sin hørelse.

Jeg spurgte, om fru Birthe Skaarup og hendes parti var indstillet på at afsætte midler til diabe-

tesforebyggelse og -behandling. Så kan det ikke nytte noget, at fru Birthe Skaarup står og siger, at vi skal følge pengestrømmen og se, om vi kan give midlerne bedre, for fru Birthe Skaarup ved jo udmærket godt, at de samlede forebyggelsespenge ikke engang ville dække det, det ville koste at iværksætte det. Til gengæld ville vi få penge tifold igen inden for et år.

Så det er jo noget forfærdelig sludder og vrøvl, når fru Birthe Skaarup står heroppe og siger, at vi skal følge pengene. Der skal ekstra penge til at iværksætte det, og det er det, jeg spørger om: Er fru Birthe Skaarup indstillet på dét?

Så kan det godt være, at hr. Preben Rudiengard som læge mener, at alle læger indfører sårbehandling, men så burde han måske gå ud i det virkelige liv og prøve at se lidt på, hvordan det foregår, for sådan foregår det ikke. Det ved hr. Preben Rudiengard også godt.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Ja, står man over for en stor udfordring og et meget kompliceret problem, så er det helt sikkert, at der altid findes én løsning, og det er altid den forkerte. Hele humlen er jo netop, at når man nu står over for en diskussion, hvor vi faktisk har udpeget otte store folkesygdomme, der skal gøres særlige indsats over for med hensyn til forebyggelse og sikring af livskvalitet og det ene og det andet, ja, så er der jo ikke ét svar, men mange svar.

Derfor giver jeg ikke meget for den her evige maskine: Socialdemokratiet havde 9 år, hvorfor render alle danskere så ikke rundt og er livsglade osv., osv., og jeg tror heller ikke, at det er sådan ude hos vælgerne. Jeg tror godt, de kan gennemskue, at det er ren retorik.

Men jeg synes stadig væk, det er interessant, om Dansk Folkeparti vil være med til at målrette midlerne mere, sådan at vi gør mere ud af at sæse på de mennesker, hvor vi ser, at der er denne her sociale ulighed i sundhed.

Der synes jeg, det er interessant, at man jo valgte at bruge 70 mio. kr. til at give influenza-vaccination til alle. Man valgte ikke at målrette midlerne til nogle bestemte mennesker, der var mere udsatte end andre, nej, man valgte at give til alle. Vi kan sammenligne det med et center for voldtægts ofre, som måske koster 8 mio. kr. om året. Det er ikke noget, man prioriterer, og det er måske lidt følgen af det hele. Og vi må godt sammenligne lidt.